

JOSEPH

Měsíční údolí, Kalifornie
1906

Vůně opečeného chleba s máslem zafungovala jako stroj času. Nastoupil jsem do něj a přenesl se nazpět do roku 1871. Zpátky do Londýna, do kuchyně mého dětství. Zase jsem byl tím zbožňovaným a opečovávaným sedmiletým chlapečkem. Seděl jsem na stoličce a poletovaly kolem mě Polly a Charlotte.

Šlehaly smetanu. Třely vejce. Krájely petržel a tymián. Vesele přitom klevetily. Tváře se jim zardívaly. Ničeho se nebály. Ani myši nebo pavouků. Kšá! A všechny děsivé věci byly pryč.

„Ještě sušenky, prosím,“ škemral jsem a zvedl prázdný talíř.

„Kdepak,“ zavrtěla hlavou moje matka. Zrovna zadělávala těsto. Otřela si čelo hřbetem ruky. „Už jsi měl dost.“

Kdybyste v té chvíli vešli do kuchyně, nenapadlo by vás, že je to paní domu, jež pracuje spolu se služebnictvem. Moje matka, Imogene Widger Bellová, byla jedinou dcerou probouzeče. Její otec si na živobytí vydělával tím, že vstával ve

tři hodiny v noci, aby klepal na okna svých zákazníků a budil je jako lidský budík. Moje matka šla ve dvanácti letech do služby. Byla vždy dobře naladěná, pracovitá a bystrá, a tak není divu, že rychle povýšila z prادلeny na umývačku nádobí a z pomocnice v kuchyni na druhou kuchařku. Když jí bylo šestnáct, seznámila se s mým otcem, Edwardem Bellem (synem zahradníka). Zrovna si venku na kamenné zídce dopřávala chvilku oddechu. Nastavovala tvář hřejivému slunci a opájela se vůní kvetoucích jablek s vědomím, že odpoledne na ni čeká stříbro, které je třeba vyleštit. Zatímco on, pomocník správce, vězel po kolena v ostružině a zoufale si přál proniknout do vyšších kruhů.

Byl mojí matkou úplně posedlý, proto si před ní hrál na bezstarostného mladíka, aby ji snadněji okouzlit. Pečlivě skrýval svoji zlost a zahořklost, které podněcovaly jeho ctižádost. Nabubřele se domníval, že jeho jedinou chybou je skutečnost, že se narodil do špatné rodiny. Moje matka se dívala na svůj život úplně jinak. Těšilo ji, že každou noc usíná s plným břichem. Pracuje s čestnými lidmi a zaměstnavatelé jí o Vánocích dávají nějaké peníze na přilepšenou. Co víc si může člověk přát?

Vůbec se k sobě nehodili. Nikdy se neměli vzít, ale stalo se. A přestože to trvalo spoustu let, otec nakonec dosáhl svého cíle: textilem vydělal majlant. Koupil rodinné sídlo v Belgravii. Najal personál – pro matku komornou a kuchařku, pro sebe komorníka. Rodiče chodili na koncerty a do opery. Stali se mecenáši umění. Pořádali večírky, zvali k sobě umělce, do každého pokoje si pořídili perské koberce.

Stejně na tom vlastně nezáleželo. Mezi takzvané „lepší lidi“ nikdy nepronikli, i když v to otec doufal. Jeho noví